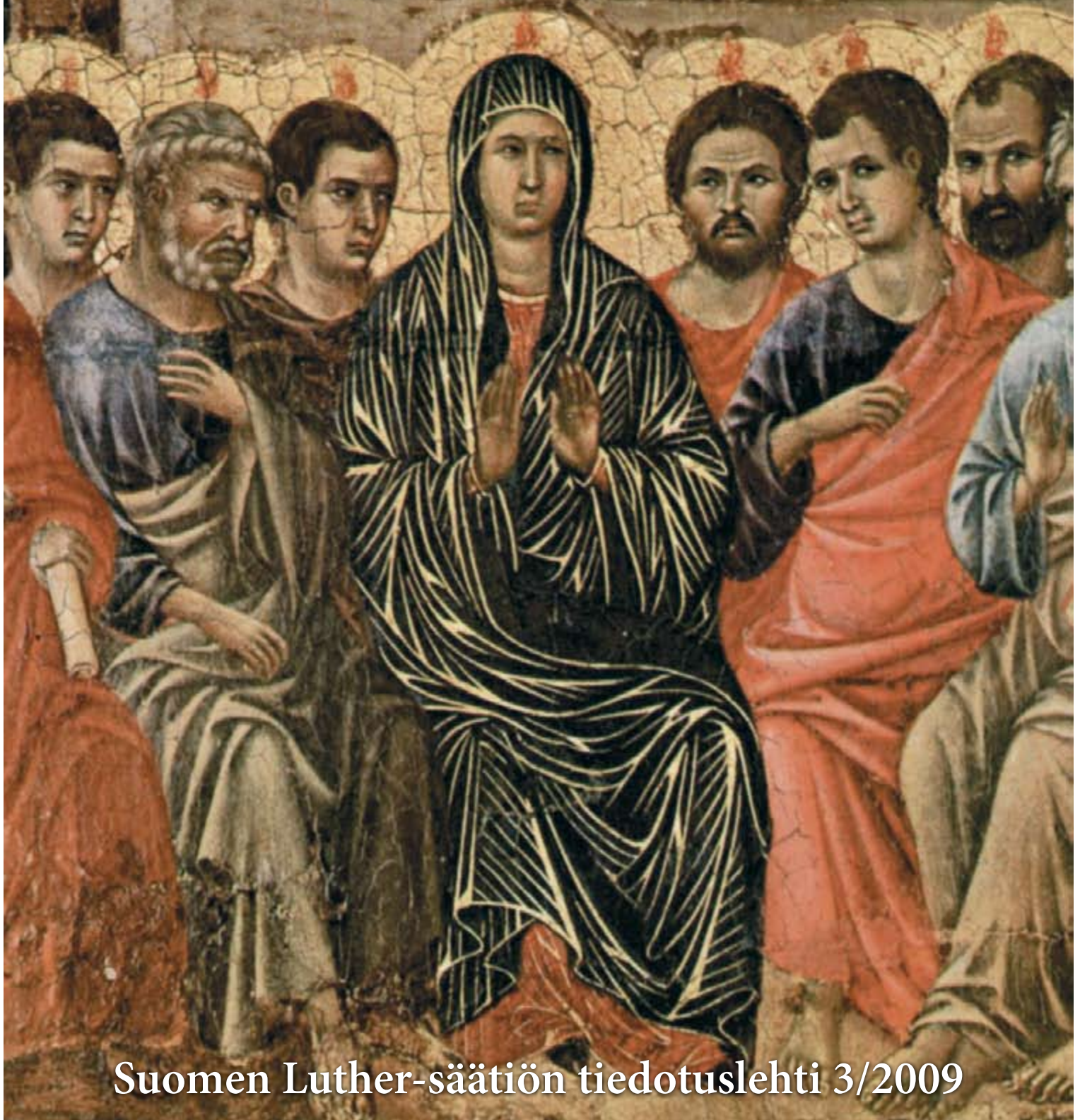


Pyhäkön Lamppu



Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3



APOSTOLISEN KIRKON JATKUMOSSA

✍️ JUHANA POHJOLA

Luther-säätiö on nuori järjestö. Sen yhteydessä syntyneet seurakunnat ovat vasta ottamassa ensi askelia. Ja silti koko identiteettimme nojaa Raamatun sivuilla ja kirkon historiassa kulkeneeseen Jumalan kansaan. Helluntaina varustettu ja lähetetty Kristuksen Kirkko on meidän äitimme. Me haluamme seistä tässä vuosituhanneisessa apostolisessa jatkumossa. Tämä jatkuvuus pitää sisällään uskon, uskovien ja viran katkeamattomuuden. Haluamme pitäytyä lyhentämättömästi Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen uskoon niin saarnatuoleissa kuin alttareilla. Haluamme palvella niitä uskovia, jotka ovat jääneet koddittomiksi ev.lut. kirkossa. Olemme halunneet kutsua ja vihkiä niitä pastoreita, joita ei enää apostolisen järjestyksen mukaan vihitty ev.lut. kirkossa. Tämä annettu lähtökohta on ollut meille jo lähes 10 vuoden mittaisen opintopäiväkirjan pitämistä.

Ensinnäkin meidät on kutsuttu syventymään uskomme perusteisiin. Oma kokemukseni näistä vuosista sekä työntekijäjoukossamme että seurakuntalaisten parissa on ollut riemastuttava löytömatka Kristuksen armolliseen läsnäoloon jumalanpalveluksen keskellä. Uudestaan ja raikkaasti olemme saaneet löytää Raamatusta ja luterilaisesta oppiperinteestämme uskomme totuuksia. Meitä on myös autettu tässä. Sillä helposti laiskistumme ja ylpeydesämme luulemme kaiken tietävämme ennen kuin meidät haastetaan ja perustelumme kyseenalaistetaan. Siksi kaikki hengelliset mittelöt eivät kuluttavuudestaan huolimatta ole välttämättä haitaksi, koska ne ohjaavat tarkkuuteen ja niin suurempaan selvyyteen. Tämä yhteinen opintomatkamme uskon pyhiin totuuksiin jatkukoon!

Toiseksi olemme opetelleet ottamaan vastuuta uskovien yhteisönä. Varakkaassa kansankirkossamme olemme helposti totuneet siihen, että palkatut henkilöt antavat palvelut, toteuttavat ohjelman ja maksavat laskut. Tällaiseen passiivisuuteen meillä ei ole ollut mahdollisuutta eikä tarvetta. Olemme todella maallikkoliike, sillä vain siinä määrin kuin meillä on vapaaehtoisia erilaisiin palvelutehtäviin, niin meillä on toimintaa. Tämä uskovien vastuunotto ei ole kuitenkaan vain toiminnallis-taloudellista vaan myös hengellistä. Se näkyy haluna tuoda itsensä, perheensä ja tuttunsa messuun. Se näkyy valmiudessa sitoutua rukoillen seurakuntaan. Se näkyy halussa olla kutsumassa uusia paimenia uusiin seurakuntiin. Sanalla sanoen hengellistä vastuuntuntoa omasta uskonelämästä, lähetystehtävästä ja seurakunnan elämästä.

Kolmanneksi olemme löytäneet yhdessä, mikä merkitys ja lahja paimenuus on seurakunnalle. Kaikista paimenten persoonien puutteista huolimatta, itse virka on Kristuksen ja näin ollen hänen lahjansa seurakunnalleen. Koska olemme pitäneet kiinni apostolisen viran jatkuvuudesta, olemme vihkineet jo kahdeksan pastoriamme Ruotsissa. Rukous on, että seuraava olisi jo Suomessa! Aluksi tämä oli ihmetyksen aihe. Viimeisin vihkimys ei enää ylittänyt uutiskynnystä. Käytäntö on jo muodostunut. Kun vanhemmat pastoreimme jäävät eläkkeelle ja uudet vihitaan Lähetyshiippakunnassa, on tilanne pian se, ettei lähes kenelläkään pastoreistamme ole ev.lut. kirkon pappisoikeuksia. Jotkut ovat pitäneet sitä ongelmana. Itse näen sen hyvänä johdatuksena. Ensinnäkin heillä on täysi työrauha, koska tuomiokapitulit eivät voi kirkkojärjestyksen varjolla puuttua heidän työhönsä toisin kuin paikalliseu-

rakunnissa palvelevien kohdalla on käynyt. Toiseksi heillä on suurempi vapaus toimia raamatullis-tunnustuksellisia niin sakramenttien hoidossa kuin kirkollisissa toimituksissa. Kun kirkon johto on valinnut linjan, ettei kirkkolaki saa poiketa yhteiskunnallisesta laista, pian ev. lut. kirkon pastorit ovat samassa tilanteessa kuin Ruotsissa. Kun Ruotsin valtiopäivät hyväksyvät avioliittolakiin myös homoparien vihkimiset, merkitsee se, että vihkimisoikeuden omaavat joutuvat mukautumaan maalliseen lainsäädäntöön. Siksi jo nyt useat Ruotsin kirkon pastorit ovat pyytäneet tuomiokapituleilta oikeutta luopua vihkioikeudestaan. Näin Lähetyshiippakunnassa vihityt pastorit kulkevat tässä jo edellä antamalla vihkipareille tulevan mallin: Ensin maistraattiin ja sitten kristilliseen avioliiton siunaamiseen kaikkin juhlamenoineen!

Apostolisessa jatkumossa on turvallista ja hyvä kulkea. Se tie vie perille. Sillä Kristus itse on tie. ■



LUTHER-SÄÄTIÖLLE VIHITTIIN KAKSI UUTTA PASTORIA

✍️ DANI PUOLIMATKA 📷 MINNA LEHRBÄCK

Tukholmassa vietettiin suurta juhlaa lauantaina 16.5. Silloin vihittiin Pyhän Sigfridin kirkossa pastoreiksi Hannu Mikkonen, Jyrki Anttinen ja Anders Strindberg, sekä diakoniksi Claes Hwass. Kaksi viimeksi mainittua vihittiin Stefanuksen jumalanpalvelusyhteisön palvelukseen. Jyrki Anttinen tulee puolestaan palvelemaan oman toimen ohella Oulun Timoteus-yhteisössä ja Hannu Mikkonen aloittaa syksyllä Kajaanin Filippus-yhteisön paimenena. Vihkijänä toimi piispa Arne Olsson, ja häntä avustivat Missionsprovinsenin kaksi muuta piispaa, Göran Beijer ja Lars Artman. Paikalla oli kolmen piispan lisäksi lukuisa joukko pastoreita Ruotsista ja Suomesta ja tietysti myös seurakuntalaisia.

Tunnelma pienessä puukirkossa oli juhlava, mutta toisaalta ehkä myös hieman haikea, koska kyseinen pappisvihkimys oli viimeinen Aaren Olssonille - vanha piispa on näet jättämässä tehtävänsä täytettyään 80 vuotta. Lauantai oli siten myös yhden aikakauden päätös.

KRISTUKSEN NIMESSÄ

Piispa Arne toi puheessaan esille Jeesuksen sanat: *”Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.”* (Matt. 9:37–38)

– Työmiehiä on vähän. Tämä oli ongelma silloin, ja se on ongelma myös tänään. Jokaisen kristityn ja seurakunnan velvollisuus on rukoilla, että Jumala lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.

– Nykyajan ihminen elää ilman Jeesusta. Itsekkyys on suurta, pitäisi koko ajan kehittää vain itseään. Toista ihmistä ei tarvitse ottaa huomioon. Käsitys parisuhteesta ja avioliitosta on vääristynyt. Ihmiset ovat kuin lampaita ilman paimenta.

Piispa rohkaisi vihittäviä:

– Mekin olemme pyytäneet työntekijöitä, niin kuin Jeesus itse on meitä käsenyt. Jumala kyllä tekee kaiken omassa voimassaan, mutta hän käyttää silti meitä. Menkää ja opettakaa ihmisiä, julistakaa heille evankeliumia ja saarnatkaa. Jakakaa sakramenteja. Lähetämme teidät Herran palvelukseen hänen käskytään. Hän itse antaa teille voiman työhönne. Pastori ei mene omassa nimessään, vaan Kristuksen. Hän ei tuo itseään esille eikä hän juokse rikkauksien ja kunnian perässä.

LUVATUN MAAN HOITAJA

Luther-säätiön dekaani Juhana Pohjola puhui rippipuheessaan Kanaanin maasta:

– Luvattu maa ei ole kuvaus vain taivaasta. Se on myös kuvaus vaeltavan Jumalan kansan, Herran seurakunnan sekä lepopaikasta että työmaasta. Se on esikuva Kristuksen seurakunnasta tässä ajassa.

– Onhan seurakunta samalla ihana lahja, jonka hedelmät Jumala itse Golgatalla on kypsyttänyt. Kaikki on valmista lahjaksi nautittavaksi. Mutta samalla se on myös tehtävä: Omistaa, hoitaa ja jakaa eteenpäin tämän maitoa ja vettä vuotavan hedelmätarhan lahjoja. Eikö meitä ke-

hoteta jakamaan Golgatan viinipuun anti armon alttareilta kaikille sitä kaipaaville? Tämä tehtävä sisältää myös taistelun, jota emme voi paeta emmekä välttää.

SAMASSA VENEESSÄ

RUOTSALAISTEN KANSSA

Hannu Mikkosen kaksi veljeä, Harri ja Lasse olivat mukana ordinaatiojumalanpalveluksessa. Lasse kommentoi Missionsprovinsenin pappisvihkimyksiä:

– Tilaisuudesta jäi hyvä olo. Oli hienoa nähdä, että Kristuksen Kirkko on yhteinen vaikka olisi eri maassa. Olemme samassa veneessä heidän kanssaan. Missionsprovinsenin pappisvihkimykset ovat hyvä asia, sillä ilman niitä ei olisi mahdollista saada pappisvihkimystä. Nyt ne, joilla on kutsu seurakunnan paimeneksi, on mahdollista vihkiä ja asettaa virkaan. ■



Sisällys 3/2009

2. Pääkirjoitus
3. Luther-säätiölle vihittiin kaksi uutta pastoria
4. Lakimies evankeliumin palvelukseen

6. Koinonia-keskus pyhitettiin Jumalan sanalla ja rukouksella
8. Matti Väisäsen puhe Koinonia-keskuksen vihkijuhlassa

10. Kuuluuko kissa pöydälle vai sen alle?
 12. Mediaa ja matkasuunnitelmia
- Kannen kuva:
Duccio di Buoninsegna: ”Helluntai”

LAKIMIES EVANKELIUMIN PALVELUKSEEN

✍️ JANNE KOSKELA

📷 MINNA LEHRBÄCK

Timoteuksen jumalanpalvelusyhteisö esitti jäsenkoukussaan helmikuussa varatuomari, teol. yo Jyrki Anttisel-le vokaation eli kutsun paimenvirkaan. Viikko Piispa Arne Olssonin Tukholmassa toimittaman pappisvihkimyksen jälkeen Jyrki asetettiin 24.5. Oulun Timoteus-yhteisön apupapiksi. Luther-säätiön ”pohjoisin mies” hoitaa tästedes papin tehtäviä oman toimensa ohella. Kuka on tämä evankeliumin julistajaksi kutsuttu lakimies?

– Olen yhden vaimon mies, kolmen lapsen isä ja viiden lapsenlapsen pappi, Jyrki itse tiivistää, ja lisää vielä olevansa ”myöhäisherännyt tunnustuksellinen luterilainen”.

– Herätysliiketaustani on Luther-säätiö ja Timoteuksen jumalanpalvelusyhteisö, joka on ollut rakas hengellinen kotini vuodesta 2005 alkaen.

Jyrki asuu Maire-vaimonsa kanssa Torniojoen rannassa, Pellon kunnan Jarhoisen kylässä, mutta asianajajan työt liikuttavat miestä säännöllisesti

Pellosta Ouluun ja Rovaniemelle.

– Työtehtävieni vuoksi tulen välillä ihan mistä sattuu, mutta juureni ovat silti syvällä Oulussa.

Viime syksynä puolen vuosisadan rajapyykin saavuttanut Jyrki on toiminut asianajajan tehtävissä vuodesta 1986. Kuusi vuotta sitten hän päätti keväisessä keskustelussa aurinkoisella mökin kuistilla vaimonsa kanssa ajaa alas lakitoimistonsa ja ryhtyä opiskelemaan teologiaa Joensuu yliopistossa. Mikä ajoi juristin teologian pariin?

– Sain vuosituhannen vaihteessa kokea voimakkaan heräämisen uskonasioihin. Kävin henkisesti aika syvällä ja etsin totuutta aivan perusasioista lähtien. Tutkin Raamatua päivittäin ja kuuntelin tarkkaan radioraamattuopetusta. Sen lisäksi luin vielä paljon teologista kirjallisuutta, Jyrki kuvaa.

Jyrki näki kovasti vaivaa selvittääkseen itselleen, mikä on oikea evankeliumin oppi ja mistä sen voisi puhtaana löytää. Tie vei raamattu-

piiriin, tuomiokirkkoseurakunnan kirkkoisännän tehtäviin ja myöhemmin erään tuttavain johdattamana tutustumaan pieneen karismaattiseen seurakuntaan.

Kipuilin silloin läpi kastekysymyksen, mutta palasin varsin pian perinteiseen luterilaiseen opetukseen. Oli huojentavaa lopulta päästä varmuuteen siitä, että kaste on Jumalan eikä ihmisen teko.

Kahden vuoden teologian lukemisen ja tutkimisen jälkeen, kun kirjapinot kotona vain kasvoivat, Jyrki päätti pyrkiä opiskelemaan teologiaa.

– Vaimon kanta oli, että jos haluan teologiaa opiskella, niin se on parempi tehdä ’oikeasti’ yliopistossa kuin touhuta omatoimisesti. Minun kohdallani se oli epäilemättä oikea ratkaisu, Jyrki muistelee.

Totuuden etsinnän lisäksi teologian pariin ajoivat myös käytännölliset syyt.

– Minulla oli pitkään päällimmäi-



senä huoli lähimmäisistäni ja siitä miten saada heidät käsittämään, että Jumalan sana on totta. Mietin, että minun ei kannata lähteä kadunkulmaan sitä huutamaan. Päätelin, että sillä tavalla asia tuskin kohdallani etenee.

Yliopistoteologia oli kuitenkin pettymys.

– Siellä ei opetettu evankeliumin oppia, Jyrki tiivistää.

Äidin sairastuessa vakavasti keväällä 2004 Jyrki palasikin takaisin Ouluun hoitamaan häntä.

– Kun viimeiset hetket koittivat, valomme Mairens kanssa hänen huoneessaan virsiä laulaen ja rukoillen. Äidin kuolema oli arvokas kokemus monella tavalla. Seuraavana päivänä tiesin, että jatkan opintojani. Sen verran tilanne kuitenkin muuttui, että palasin työelämään ja jatkoin opintojani työni ohessa.

Teologian opintojaan nyt viimeistelevän Jyrkin mukaan luterilaisessa uskossa on parasta juuri Kristuskeskeisyys ja ihmisen syntisyden todellinen käsittäminen.

– Koen omien etsiskelyjeni jälkeen perinteisen luterilaisen uskonopin selkeästi juuri Raamatun opiksi eli apostoliseksi opiksi. Sitä kyllä uskaltaa 'suositella' kenelle tahansa.

Jumalanpalvelusyhteisössä Jyrki kertoo löytäneensä myös jumalanpalveluksen rikkauden.

– Jumalanpalvelus on seurakunnan kaiken toiminnan keskus ja lähtökohta. Kristuksen todellinen läsnäolo Herran ehtoollisessa tuo jumalanpalvelukseen sellaista syvyyttä ja ulottuvuutta, jota ei tarvitse lähteä muualta etsimään. On ollut suurta armoa saada elää kaikkea tätä todeksi jumalanpalvelusyhteisössä.

KIRKKO-OIKEUTTA

Maallisen regimentin kutsumuksensa Jyrki on ollut puolustusasian-

ajajana mukana oikeudenkäynneissä, joita viime aikoina on kiihtyvään tahtiin käyty vanhauskoisia vastaan. Kirkko-oikeuden väitöskirjatutkijana hän on osallistunut myös teorialtasolla oikeustieteelliseen keskusteluun kirkko-oikeuden tilasta ja perusteista Suomessa. Juuri ennen pappisvihkimystä hän oli mukana järjestämässä uraa uurtavaa kirkko-oikeusseminaaria Rovaniemen yliopistossa. Miltä Suomen ev.lut kirkon tila näyttää kirkon lakiin perehtyneen lakimiehen silmin?

– Tilanne ei näytä kovin hyvältä, Jyrki huokaa.

– Jumalan sanan auktoriteetti murennetaan ja perinteisen raamattunäkemyksen mukaan uskovien elin-tila kutistuu jatkuvasti.

Jyrkin mukaan muutos kirkko-oikeudellisessa ajattelussa on tapahtunut hyvin nopeasti, muutaman vuosikymmenen aikana. Vielä 1970-luvulla tunnustettiin, että kirkon tehtävän ja seurakuntien tarpeet painavat enemmän kuin yksittäisen virkamiehen oikeudet. Demokraattisen päätöksenteon rajoitukset tunnustettiin myös – ymmärrettiin, että opillisista asioista ei voida äänestää niin kuin hallinnollisista ja taloudellisista asioista.

– Nykyisin työ- ja virkasuhde ovat kirkossa ”pyhiä”, samoin kirkon oman oppiperustan poissulkeva yhdenvertaisuusperiaate, Jyrki summaa.

Yleiseen pappeuteen perustuvaa demokratiaa vaaditaan päättämään opillisista kysymyksistä ja vielä niin päin, että pitää saavuttaa määränemmistö, jotta voitaisiin todeta jonkin opinkohdan olevan voimassa. Juridista pakkoa tällaiseen 'uusajatteluun' ei kirkolla olisi. Edelleenkin voitaisiin pitää kiinni siitä autonomiasta, joka on valtiosäännössä kirkolle annettu. Ongelma näyttääkin olevan siinä, että omasta perustasta kiinni pitämiseen ei tunnu löytyvän enää riittävästi teologista tahtoa.

KUTSUTTU JA ASETETTU

Entä millaisia ajatuksia tuoreella pastorilla on viranhoidosta? Muutamaa viikkoa ennen vihkimystä Jyrki muisteli jonkun lausuneen, että ”pappiksi ei pitäisi ryhtyä, ellei ole aivan pakko.”

– Toisaalta olen hyvin iloinen, mutta päällimmäisenä on ajatus siitä suuresta vastuusta, mikä tuleviin tehtäviin sisältyy.

Jyrki katsoo, että viranhoidossa tärkeintä on sielujen pelastus.

– Jos ja kun se pysyy mielessä, niin uskon tehtävien tärkeysjärjestyksenkin löytyvän.

Jyrki aavistelee myös rukouksen tärkeyttä papintyössä. Pappi ei saa olla laiska rukouksessa, eikä myöskään sanan tutkimisessa.

Nyt pappisvihkimyksen ja virkaanasettamisen jälkeen Jyrki raportoi käräjämatalta:

– Pappisvihkimys Tukholmassa oli hieno juhla. Oli etuoikeus saada elää siihen liittyvät vaiheet yhdessä sellaisen veljen kuin Hannu Mikko- sen kanssa. Piispa Arnen lämmin persoona toi vihkimykseen vielä erityisen herkän tunnelman. Vihkimisen jälkeen, kun tulimme Hannun kanssa alttarilta ja istuuduimme, taisimme molemmat olla aika liikuttuneissa tilassa, Jyrki kuvailee.

– Viime sunnuntain installaatio ja sen jälkeinen messun toimittaminen päätti tämän pitkän virkaan valmistautumisen prosessisin. Se alkoi jo helmikuussa ennen yhteisön jäsenkokoukosta pitämälläni ”vaalisäärillä”. Monenlaista olen ehtinyt näiden kuukausien aikana miettiä, mutta kaiken tämän jälkeen voin todeta, että on suuri ilo saada palvella Herraa ja seurakuntaa sanan ja sakramenttien palvelusvirassa.

– Ilolla ja kiitoksella otamme tämän laki- ja evankeliumimiehen sananpalvelijana vastaan! ■

KOINONIA-KESKUS PYHITETTIIN JUMALAN SANALLA JA RUKOUKSELLA

☞ DANI PUOLIMATKA 📷 TOMAS GARAIŠI

Luantaina 25.4. vihittiin Luther-säätiön Kalevankatu 53:ssa sijaitseva toimintakeskus Koinonia palvelemaan Luther-säätiön työn keskuspaikkana. Keskukseen vihki rovasti Matti Väisänen yhdessä avustavien pastoreiden kanssa. Tämän jälkeen nautittiin kahvit. Mukana oli ihmisiä monista eri Luther-säätiön yhteisöistä, ja paikalla oli myös ulkomaisia vieraita. Ruotista olivat saapuneet Missionsprovinsenin pääsihteeri ja pastori Bengt Birgersson ja hänen vaimonsa Maria, sekä rovasti Pekka Heikkinen. Liettuasta puolestaan oli mukana jo keskiviikkona Luther-säätiön pastoreiden työntekijäpäiviä varten saapunut yhdysvaltalainen pastori Charles Evanson. Kap-peli oli jo hyvässä kunnossa, mutta muissa tiloissa remontti oli vielä kesken.

Vihkipuheessaan rovasti Matti Väisänen puhui ilmestysmajasta ja siitä, kuinka se on esikuva kolmesta asiasta: Kristuksesta, seurakunnasta ja yksittäisestä uskovasta. Tämän takia Koinonia-keskus on paljon enemmän kuin ilmestysmaja, sillä siellä on armonvälineissään läsnä ylönoussut Kristus, josta ilmestysmaja oli vain ennekuva.

UUDEN SIHTEERIN TOIMENKUVANA ”KAIKKI”

Keskukseen vihkimisen yhteydessä siunattiin tehtävänsä Suomen Luther-säätiön tiedotussihteerinä viime lokakuusta alkaen työskennellyt Eeva Pitkäranta. Juhana Pohjola kertoi puheessaan:

– Kun Jumalan johdatuksesta olimme saaneet Koinonia-keskuksen, kysymykseksi nousi, kuka tulee sen kasvoiksi ja sieluksi. Tiesimme, että Eeva olisi valmis töihin, ja niinpä hän aloittikin Luther-säätiön tiedotussihteerinä. Eeva valittiin myös Koinonia-keskuksen projektisihteeriksi. Mitä kaikkea olisikaan tullut

tilauksia ja osoitteenmuutoksia, talouteen liittyviä asioita, nettisivujen päivitystä, jne.

Juhana Pohjola sanoikin siunauspuheessaan humoristisesti, että Eevan toimenkuvaan kuuluu ”kaikki”.

YLI TUHAT TUNTIA TYÖTÄ

Keskukseen vihkimisen jälkeen nautittiin kahvit. Halukkaat pääsivät myös opastetulle kierrokselle, jossa esiteltiin keskus kokonaisuudessaan. Kahvien yhteydessä otettiin ensimmäistä kertaa käyttöön Erkki Pitkärannan suunnittelemat kirkonpenkit, jotka voi kätevästi muuttaa myös pöydiksi. Penkkien teknisestä toteutuksesta vastasi

mikkeliläinen parivaljakko: Heikki Hamm ja Martti Pora. He hoitivat myös erityisosaamista vaativien lukkojen tekemisen sekä kokosivat ja testasivat penkit.

– Vaikka penkit saattavat näyttää yksinkertaisilta, ne ovat yllättävän monimutkaisia. Kirkonpenkeissä on kaikkiaan yli tuhat osaa. Penkkien tekeminen on ollut haastava projekti, jonka aikana on täytyntä ratkaista iso joukko teknisiä yksityiskohtia.

– Lähtökohtana on ollut se, että penkkien pitäisi kestää seuraavat 50 vuotta, eikä vain 5 vuotta, mikä nykyään on monen tuotteen käyttöikä. Tämä on lisännyt teknistä vaativuutta.

Penkkien tekeminen onkin vaatinut parivaljakolta yli tuhat tuntia työtä. Vaikka työ on ollut vaativaa ja aikaa



ilman häntä! Hänellä on rohkeaa ja ennakkoluuloton elämänsä, eikä hän pelkää tarttua haasteisiin. Kaiken minkä hän tekee, hän tekee niin kuin Herralle, ei ihmisille.

– Keskukseen rakennusprojekti on työllistänyt minua enemmän kuin osasimme etukäteen arvata. Työ on kuitenkin ollut kaikessa haastavuudessaan hienoa, Eeva kertoo.

Eevan toimenkuva tiedotussihteerinä on laaja. Koinonia-keskuksen remontin projektisihteerinä siihen on kuulunut tietysti remonttiin liittyviä asioita, kuten esimerkiksi tarviketilauksia ja monien eri asioiden selvittelyä.

– Varsinaisen tiedotussihteerin työhön on kuulunut todella paljon pieniä hoidettavia asioita, kuten yhteydenottoja, kyselyjä, puheluita, tiedusteluja, Pyhäkön lampun

vievää, miehet toteavat, että heillä on ollut kivaa.

– Jeesus lähetti opetuslapset kaksittain. Koemme, että samoin meidätkin on lähetetty kahdestaan tekemään yhdessä tätä projektia. Ilman toista ei penkkien tekemisestä olisi tullut mitään.

SAARNAMUISTIINPANOT ALTARITAU LUUN

Koinonia-keskuksen remontin pääsuunnittelija, arkkitehti Erkki Pitkäranta on kirkonpenkkien lisäksi suunnitellut myös keskuksen tilankäytön ja suurimman osan sisustukseen ja kalusteisiin liittyvistä asioista. Erkki Pitkäranta on myös tehnyt alttaritaulun.

– Suunnitteleminen on mielenkiintoista. Pidän siitä. Suunnittelen erittäin mielelläni kirkko- ja seurakuntatiloja. Vaikeinta on se, että käyttäjien tarpeet saadaan tasapainoisesti esiin ja toteutetuksi suunnitteluprosessin kautta. Suunnittelijan omakohtainen toiminnan tuntemus on suuri apu hyvään lopputulokseen pääsemisessä. On hienoa, kun on mahdollisuus suunnitella puitteet Luther-säätiön työlle.

Puheessaan Erkki kertoi suunnittelemaastaan alttaritaulusta.

– Olen vuosien ajan tehnyt saarnoista muistiinpanot. Tämä alttaritaulu on oikeastaan syntynyt näiden muistiinpanojen pohjalta. Kristusta tulee ja voi kuvata, koska hän on tullut ihmiseksi. Isää emme voi kuvata, koska emme voi nähdä Häntä.

TERVEISIÄ RUOTSISTA

Pastori Bengt Birgersson toi terveiset Ruotsista Missionsprovinsienista.

– Iloitsemme kanssanne. On suuri etuoikeus olla mukana tässä juhlassa. Me Missionsprovinsienista toivomme teille kaikkea hyvää.

Puheessaan Bengt otti esille Jeesuksen sanat: ”Va an etsikää ensin Juma-

lan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan” (Matt. 6:33).

– Olen huomannut, että Luther-säätiölle on tärkeää, että etsitään ensiksi Jumalan valtakuntaa. Tämä näkyy mm. siinä, että Luther-säätiö ei ole ensisijaisesti lähtenyt rakentamaan kirkkoja, vaan tärkeintä on ollut saada pastoreita, jotka saarnaavat Jumalan sanaa ja hoitavat sakramenteja. Tulevia pastoreita on kasvatettu täällä aivan erityisellä tavalla.

– Meille on suuri kunnia olla yhteydessä Luther-säätiön kanssa, tarvitsemme toisiamme. Meidän skandinaavien täytyy seistä yhdessä. Emme tulisi toimeen ilman toisiamme.

Bengt kertoi myös kuulumisia Ruotsista:

– Olemme valitsemassa uuden piispan. Pyydämme esirukoustanne tähän haastavaan tilanteeseen. Olemme myös tietoisia siitä, että Suomeen ollaan perustamassa lähetysshiippakuntaa. Haluamme tukea teitä ja odotamme sitä päivää, jolloin saamme kutsun Suomeen pappisvihkimykseen.

Missionsprovinsienin piispa Arne Olson lähetti terveiset Bengtin välityksellä:

– Rakkaat ystävät, tämä on se päivä, jonka Herra teki, iloitkaamme ja riemuitkaamme tänä päivänä! Tervehdin teitä juhlapäivänänne. Iloitsen siitä, kun olette saaneet käyttöönnne Koinonia-keskuksen.

Rovasti Pekka Heikkinen toi terveisensä Lutherstiftelsenistä.

– Ruotsissakin on Luther-säätiö, joka on perustettu jo vuonna 1955. Se järjestää kursseja tuleville ja nykyisille pastoreille. Me seuraamme teitä Ruotsissa, ja haluan sanoa teille lämpimän tervehdyksen. Toivotan teille onnea ja Jumalan siunausta.

Ruotsinsuomalainen Pekka Heikkinen lähti Suomesta Ruotsiin 9-vuotiaana.

– On pieni ihme, että pystyn puhumaan tämänkin verran äidinkieltäni. Sydämessäni olen suomalainen, vaikka olenkin asunut Ruotsissa lähes koko elämäni. Lapsena opin arvostamaan isänmaata, isäni nimittäin kaatui sodassa, ja se merkitsi minulle paljon.

Lopuksi Pekka antaa vielä vakuuttavimman todistuksen suomalaisuudesta, mitä kukaan voi antaa:

– Kun Suomi ja Ruotsi pelaavat jää-



kiekossa vastakkain, niin minä kannatan aina Suomea.

Koinonia-keskuksen remontti siis jatkuu vielä. Paljon tekijöitä keränneessä remontissa on ollut mukana talkoolaisia niin pääkaupunkiseudulta kuin muualtakin Suomesta. Ilman kaikkien näiden ihmisten apua ei remontti olisi ollut mahdollinen. Valmistuttuaan toimintakeskuksesta löytyy kappelin lisäksi mm. kahvio, kirjasto ja oleskelutilat, kokous- ja pienryhmähuoneita, toimisto, keittiö ja vierashuone. Keskus tulee siis olemaan monikäyttöinen tila, joka mahdollistaa monen erilaisen toiminnan. ■

MATTI VÄISÄNEN KOINONIA-KESKUKSESTA:

”Täällä me saamme kohdata itsensä Ylösnousseen

Kaikkivaltiaan Herran Jeesuksen Kristuksen”

Huhtikuun 25. päivänä Suomen Luther-säätiön toimintakeskus Koinonian kappeli vihittiin käyttöön. Pyhäkön Lampussa julkaistaan nyt rovasti Matti Väisäsen vihkiäispuhe.

Tervehdin teitä tänä juhlapäivänä Ensimmäisen Mooseksen kirjan 25. luvun sanoilla: Herra sanoi Moosekselle: *”Kehota israelilaisia keräämään minulle uhrilahjoja. Kootkaa niitä jokaiselta, joka tuntee halua antaa. ”Tehtäköön minulle pyhäkkö, niin minä asun teidän keskellänne. Tehkää telttamaja ja kaikki sen varusteet tarkoin sen mallin mukaan, jonka minä sinulle näytän.”* (2 Ms 25:1–2, 8–9.)

Yllä olevan tekstin jälkeen seuraa seitsemän pitkää lukua, joissa määritellään Ilmestysmajan jokainen metalliosa, laudan ja langan pätkä väreineen pienintä yksityiskohtaa myöten. Samalla tarkkuudella määritellään myös Ilmestysmajassa palvelevien pappien vaatetus ja Kolmannessa Mooseksen kirjassa Ilmestysmajassa toimitettavat uhrin.

RAKENNUSOHJEIDEN TARKKUUDELLA ON SYYNSÄ

Kun ihminen, jonka ymmärrystä Pyhä Henki ei ole saanut avata käsittämään Kirjoituksia, lukee Raamatusta kyseisiä lukuja, hänen mieleensä tulee lähinnä seuraava vaihtoehto: joko Raamattu ei ole Jumalan sanaa tai sitten Jumala on mielenvikainen.

Kyllä Raamattu on kokonaan Jumalan sanaa, eikä Jumala ole myöskään mielenvikainen. Pikkutarkkuus Ilmestysmajan rakentamisessa saa selityksensä siitä, että sen tuli olla samalla kolminkertainen esikuva: esikuva Kristuksesta, hänen seurakunnastaan ja yksityisestä uskovasta. Jos Ilmestysmaja olisi rakennettu joltakin osin toisin kuin Jumala oli määrännyt, Jumalan ilmoitus Kristuksesta, seurakunnasta ja uskovasta olisi vääristynyt. Samalla Raamattu olisi lakannut olemasta pettämättömä Jumalan sanaa.

ILMESTYSMAJA OLI ESIKUVA ”SANASTA, JOKA ASUI MEIDÄN KESKELLÄMME”

Ensiksikin *Herra itse asui kansansa keskellä Ilmestysmajassa*. Heprean sana, jota Ilmestysmajasta käytetään tarkoittaa juuri asuntoa. Jumalan Pojan varsinainen koti oli ja on Isän luona taivaassa. Mutta Uudessa testamentissa Johannes sanoo evankeliuminsa alussa hänestä, että

”Sana tuli lihaksi ja asui eli ’telttaili’ meidän keskellämme” (Jh 1:14). Ilmestysmaja oli todellakin esikuva Kristuksesta, joka telttaili ihmiskunnan keskellä pari tuhatta vuotta sitten.

Edelleen: *Ilmestysmajassa Jumala ilmaisi kirkkautensa*. Pyhäkön valmistuttua *”pilvi peitti Ilmestysmajan, ja Herran kirkkaus täytti asumuksen”*. Kun Johannes sanoo Uudessa testamentissa, että Sana asui meidän keskellämme, hän jatkaa: *”...ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta kuin ainokaisella Pojalla on Isältä”*. Ja lisäksi: *Ilmestysmajassa Herra puhui kansalleen*. Tämäkin oli esikuvallista: Kristuksen kautta Jumala on puhunut meille täydellisemmällä tavalla kuin Moosekselle Ilmestysmajassa. Ennen muuta Jumala on puhunut sen kautta, mitä hän teki Jeesuksessa Kristuksessa Golgatalla.

Ilmestysmaja oli sisältä hyvin kaunis. Raamattu puhuu Ilmestysmajan taidekudonnaisten materiaalista ja väreistä: valkoisista, punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista. Kaikella tällä on merkityksensä Ilmestysmajassa. Valkoinen on puhtauden väri. Punasinin puhuu Kristuksen taivaallisesta alkuperästä ja purppura Kristuksen kuninkuudesta. Helakanpunainen on veren väri. Tämä väriyhdistelmä, loisto, näkyi toistuvasti: esipihan portissa, pyhän uutimessa, kaikenpyhimmän esiripussa ja ylimmäisen papin puvussa. Se muistutti siitä, kuinka Kristus on sekä profeetta, kuningas että pappi.

Tämä Ilmestysmajan kauneus voitiin nähdä kuitenkin vain sisältäpäin. Kaikki sen kauneus oli ulkopuolisilta piilossa – ensin vuohenkarvaisen peitteen ja sitten nahkaisten peitteitten alla. Majan ihanuus oli kätöksessä niiltä, jotka katselivat sitä ulkopäin. Samoin on Kristuksen laita. Niinpä Johannes sanookin: *”Jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden”* (Joh. 11:40). Ystävät, meidän on mahdollista mennä sisälle, niin että meidän *”havaitaan olevan hänessä”*. (Fl 3:8, 9).

ILMESTYSMAJA OLI ESIKUVA KRISTILLISESTÄ SEURAKUNNASTA

Niin kuin Herra asui vanha liiton aikana Ilmestysmajassa ja ilmoitti siellä kirkkautensa ja puhui siellä, niin hän asuu nyt maan päällä seurakunnassaan. Uuden liiton seurakuntaa sanotaan Raamatussa *”rakennukseksi”, ”temppeliksi”* ja *”huoneeksi”*. Yhtymäkohdat Ilmestysmajaan ja Jerusalemin temppeliin ovat ilmeiset.

Kuinka selvästi Jumalan asuminen seurakunnassaan on havaittavissa? Voisi odottaa, että hänen kunniansa todella loistaisi seurakunnassa ja sen välityksellä maailmassa. Mutta se kunnia näyttääkin olevan piilossa kaikenlaisien peitteitten ja vajavuuksien alla. Paljon muutakin Ilmestysmajasta seurakunnan esikuvana voitaisiin sanoa, mutta nyt siihen ei ole mahdollisuutta.

ILMESTYSMAJA OLI ESIKUVA JUMALAN ASUMISESTA JOKAISISSA KRISTITYSSÄ

Olemme todenneet, kuinka Ilmestysmaja kuvaa ensiksikin Kristusta ja toiseksi seurakuntaa, mutta kolmanneksi se kuvaa Uuden testamentin mukaan myös *yksityistä uskova*. Paavali kirjoittaa: ”*Me olemme elävän Jumalan temppeli niin kuin Jumalan on sanonut: ’Minä olen heissä asuva...’*” (2 Kr 6:16).

Vihkiessään Jerusalemin temppeliä Salomo rukoili: ”*Katso, taivaisiin ja taivasten taivaisiin sinä ei mahdu; kuinka sitten tähän temppeliin, jonka minä olen rakentanut!*”. Kuinka paljoo enemmän tämä koskeekaan meitä ajatellessamme tuota käsittämätöntä asiaa, että Herra tulee meihin asumaan. Ruumiimme on Pyhän Hengen temppeli (1 Kr 6:19).

Jeesuksen ajan kreikkalaiselle ajattelulle oli ominaista ruumiillisuuden halveksiminen. Tämän vastapainona on Raamatun sanoma, jonka mukaan myös ruumis on Jumalan luoma. Kristus sai ihmiseksi tullessaan todellisen ruumiin ja nousi kuolleita ruumiillisesti. Ja ruumiimme on tarkoitettu Pyhän Hengen temppeliksi.

ESIKUVAT HÄVIÄVÄT, MUTTA SE, MITÄ NE KUVAAVAT, PYSYY

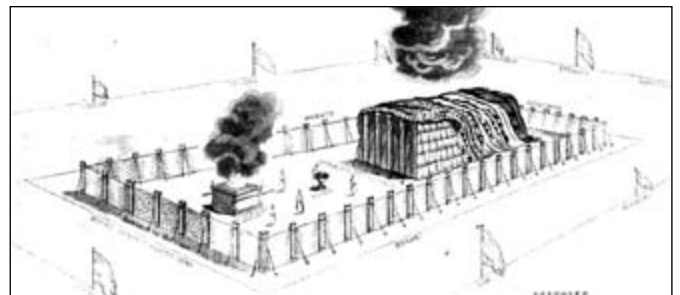
Ilmestysmaja jouduttiin purkamaan ja pystyttämään aina uudelleen toiseen paikkaan korpivaellustaipaleen edetessä. Lopuksi se sai väistyä Jerusalemin temppelin tieltä, joka sekin oli Kristuksen esikuvana vain väliaikainen. Siksi senkin oli tuhouduttava ennen uuden liiton perustamista. Samoin on meidän maallisen majamme laita. Se hajotetaan, vaikka mieluiten tahtoisimmekin välttyä siltä. Mutta ”*me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen majamme hajotetaankin maahan, meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa*” (2 Kr 5:1). Siellä meidän ruumiimme on tuleva ylönousseen Kristuksen kirkastetun ruumiin kaltaisiksi. (1 Kr 15:35–49; Fl 3:21).

”KOINONIA-KESKUS ON ENEMMÄN KUIN ILMESTYSMAJA!”

Ja nyt kysymme: Mitä tekemistä Ilmestysmajalla on meidän Koinonia-keskuksemme kanssa vai ei mitään? On paljonkin!

Vaikka tämän talon alkuperäisiä piirustuksia ei ehkä ole kysely Herraltamme, rohkenen silti väittää, että se osa tästä talosta, jonka tänään vihimme ja pyhitämme Jumalan sanalla ja rukouksella Luther-säätiön käyttöön, on enemmän kuin Ilmestysmaja, sillä täällä me saamme kohdata itsensä Ylönousseen Kaikkivaltiaan Herran Jeesuksen Kristuksen, josta Ilmestysmaja oli vain ennenmerkki. Kysynet hämmästellen mielessäsi: Onko se totta? On, se on totta!

Ensiksikin, täällä on saarnatuoli, josta julistetaan Pyhässä Hengessä Jumalan sanaa, jossa Kristus itse on todellisesti läsnä lunastettujaan varten. Toiseksi, täällä on kastemalja. Pyhässä kasteessa Kristus on todellisesti läsnä ja uudesti synnyttä ne, jotka täällä kastetaan, Jumalan lapsiksi ja tekee heidät kanssaan taivaan ja Jumalan valtakunnan perillisiksi. Kolmanneksi, täällä on Herran alttari ja ehtoollispöytä, jossa saamme tulla reaalipreesenssin (Kristuksen todellinen läsnä ehtoollisen leivässä ja viinissä) mukaisesti osallisiksi Kristuksen ruumiin ja veren sakramentista ja saamme Kristukselta itseltään osaksemme syntien anteeksiantamuksen, jotta jaksamme jatkaa kaitaa tietä perille asti iankaikkiseen elämään. Ja neljänneksi, täällä kokoontuu ja työskentelee Jumalan seurakunta, jonka keskellä ja jonka yksityisissä jäsenissä ylönoussut Kristus itse asuu viedäkseen valtakuntansa pelastavaa sanomaa eteenpäin. Ja sitä työtä hän itse haluaa runsaasti siunata.



KESKENERÄISYYS JULISTAA KIRKON TYÖN JATKUMISTA

Ystävät, vihkitilaisuudessamme Koinonia-keskuksen remontti on vielä joiltakin osin kesken. Tiesin sen, ja ajattelin mielessäni, että vihkijuhlaa olisi kannattanut vielä kerran siirtää yhdellä kuukaudella.

Mutta sitten mieleni muuttui. Nyt ajattelen, että remontti on kesken Jumalan tahdosta. Keskenkäisyydellä on meille sanoma Jumalalta. Sen kautta hän muistuttaa meille omasta keskenkäisyydestämme ja myös siitä, että Kristuksen kirkon työ on vielä kesken: ”*Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.*” (Mt 9:37–38.)

Ystävät, saamme olla vakuuttuneita siitä, että tämän päivän on Herra itse meille valmistanut. Kiittäkäämme ja riemuitkaamme siitä! ■

KUULUUKO KISSA PÖYDÄN ALLE VAI PÄÄLLE?

✍️ IDA JUGNER 📧 SXC.HU



Luther-säätiötä on kriittisesti tituleerattu samanmielisten seurakunnaksi. Arvio ei mielestäni osoita suurtakaan asiantuntijuutta. Järjestömme on vielä nuori, eikä monikaan meistä siksi ole ”syntyperäinen säätiöläinen”. Tulemme monenlaisista hengellisistä taustoista ja on suuri Jumalan ihme, että olemme pyhä pyhän jälkeen saaneet kokea yhteyttä armonvälineiden äärellä.

Helposti käy niin, että päästyämme viimein nauttimaan aidosta seurakuntayhteydestä emme enää uskalla tai edes tahdo kysyä, mitä kirkonpenkissä istuvan naapurin päässä liikkuu. On kaikille helpompaa, jos hän pitää kysymyksensä, vastaväitteensä ja ahdistuksen aiheensa omana tietonaan. Keskuudessamme saattaa piillä lausumattomia kysymyksiä ja oletuksia, jotka mielestäni pitäisi nostaa esille. Jos asiat jäävät paisumaan pinnan alle, ne saattavat äkkiarvaamatta räjähtää esiin.

OMIEN HAAVEIDEN TOTEUTTAMISKENTTÄ

Moni meistä on pettynyt aikaisempaan seurakuntayhteyteensä. Luther-säätiö on silmissämme uusi mahdollisuus, melkein pä pelastusrengas, johon tarraudumme kaksin käsin. Meistä jokainen tuo tullessaan omat visionsa, odotuksensa, oletuksensa, näkemyksensä ja kehittämistoiveensa. Jos nämä odotukset oman yhteisön painotusten, toimintaperiaatteiden tai tulevaisuudenviisiodien suhteen eivät jostain syystä toteudukaan, voi pudotus olla korkea. Aina pudotus ei ole pahasta: se karsii pahimman yksilökeskeisyytemme ja päättää täydellisen seurakunnan etsintämme. Ratkaisevaa onkin uskoakseeni se, miten nämä odotukset kohdataan.

Jos ajatukset on mahdollista tuoda päivänvaloon, jos niistä keskustellaan ja ne otetaan vakavasti, vähenevät parhaassa tapauksessa pahin kyseenalaistamisen tarve sekä epävarmuuden aiheuttama ahdistus. Tällainen avoimuus on myös omiaan synnyttämään luottamuksen ja turvallisuuden ilmapiiriä sekä lähentämään paimenia seurakuntalaisiin. Nyky-maailmassa pieni ihminen kokee yhä useammin olevansa vain mitätön osa jotakin suurta, tuntematonta koneistoa, jonka toimintaan hän ei pysty vaikuttamaan. Päättäjät laativat salaisia strategioi-

ta, joita yksinkertaisille kansalaisille ei kannata paljastaa. Seurakunta ei voi toimia näin. Sen keskuudesta nouseville kysymyksille ja jopa vastaväitteille tulisi antaa tilaa. Ehkä potentiaalisilta kiistakysymyksiltä voisi siten katkaista siivet jo alkuunsa.

KOHTI OPILLISTA YKSEYTTÄ

Erilaisten odotusten lisäksi keskuudessamme on erilaisia näkemyksiä monista opillisista asioista: esimerkiksi tuhatvuotisesta valtakunnasta, Israelin paikasta Jumalan suunnitelmissa ja nk. ihmelahjojen toimimisesta nykyseurakunnassa. On tärkeää, että eri taustoista tulleille ihmisille annetaan aikaa kasvaa omaan tahtiin ja punnita asioita; jos ruoka pakotetaan hotkimaan liian isoina suupaloina, seuraa väistämättä ähky. Aitona pyrkimykseenä on silti oltava, että opetusta tullaan antamaan myös meitä mahdollisesti erottavista kysymyksistä. Käytännön tasolla vyyhdin purkaminen ei varmasti ole helppoa, eikä täydellistä opillista ykseyttä edes voi saavuttaa tässä ajassa. Ihanteena ei silti voi olla tilanne, jossa seurakunta kokoontuu sunnuntaina yhteiseen messuun, mutta hajaantuu sitten sieltä toteuttamaan uskoaan kukin omalla tavallaan.

Messuissamme keskitytään luterilaisittain lain ja evankeliumin julistamiseen – ja hyvä niin. Seurakunnassa on silti käsiteltävä myös sellaisia opim ja elämän kysymyksiä, jotka eivät luontevasti istu saarnaan. Laskemmeko liikaa sen varaan, että kun lakia ja evankeliumia kirkaasti julistetaan kirkkokansalle sunnuntai sunnuntain jälkeen, muutkin asiat kyllä kirkastuvat itsestään ajan myötä? Tähän asti näkisin tämän käytännön toimineen. Rakenteiden laajetessa ja toiminnan ulottuessa myös messujen ulkopuolelle uskon kuitenkin tämän kysymyksen tulevan eteemme entistä konkreettisempana.

”Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni. Koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.” (Ps.139) Jumala koetelkoon meitä kaikkia ja suunnatkoon ajatuksemme kohti yhteistä näkyä siitä, miten voisimme tässäkin asiassa olla rakentamassa Kristuksen kirkkoa Hänen mielensä mukaisesti ja totuudellisesti. ■



Heinola:

Sunnuntaina klo 15. Pääsinniemen rukoushuoneella, Jousantie. 2.8.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Annankatu 7.
(Huom! 21.6.- 26.7. messut Koinoniassa klo 11 Kalevankatu 53)

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Tykistötie 13.
(ei 12.7.; 26.7.)

Iisalmi

Sunnuntaisin klo 17. Satamakatu 5. 14.6.

Imatra:

Sunnuntaisin klo 15. Teppanalan rukoushuoneella.
14.6.; 9.8.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 11. Tikkamäentie 8.
7.6.; 14.6.

Jyväskylä:

Sunnuntaisin klo 17. Ilmarisenkatu 18.
7.6.; 2.8.; 16.8.; 30.8.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Väinämöisenkatu 13.
14.6.; 28.6.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17. Teollisuuskatu 1.
7.6.; 21.6.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Väinöläntie 21.
(ei.21.6.)

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Saastamoisenkatu 10. (ei 21.6.)

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10. Uudenmaankatu 14.
14.6.; 2.8.; 16.8.; 30.8.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 17. Rouhialankatu 2.
(ei 21.6.; 5.7.; 2.8.)

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10:30. Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Kauppaneliö 13 as. 3.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Ilomäentie 5.
(ei 12.7. ; 19.7.)

Tilaa uusi

LUTERILAISIA VIRSIÄ

–JULKAISU!

Hinta: 10 EUR + postimaksu

Tilaukset: tiedotus@luthersaatio.fi

Eeva Pitkäranta 050-5225855



Käy katsomassa uudistunut www-sivumme osoitteessa:

www.luthersaatio.fi

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitussihteeri: Esko Murto

Tilaukset: 050-5225855

eeva.pitkaranta@luthersaatio.fi

Taitto: Forceimage Ay. (www.forceimage.com)

Paino: Myllypaino Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

MEDIAA JA MATKASUUNNITELMIA

✍️ Esko Murto

Tämän kevään ylioppilaiden joukkoon lukeutuu 18-vuotias Tsuaa Kekäle. Urheilutoimittajan taivoin kysyn fiiliksiä.

- Onhan tämä mahtavaa, Tsuaa vastaa.
- Kaksitoista vuotta koulua on nyt takanapäin – vaikka kyllähän opiskelu vielä jatkuu.

Kyllä, kun kysymys on kuin urheilutoimittajalta, vastauskin on kuin urheilujalta. Vaan mitä tapahtuu jatkossa? Lakkiaiset ovat toki yhden vaiheen päätösjuhla, mutta myös askel kohti uutta. Minne?

- Syyskuussa lähten opiskelemaan media-tuotantoa Sunderlandin yliopistoon Koillis-Englantiin, Tsuaa kuvaa kolmen seuraavan vuoden suunnitelmiaan.

Jo ennen opiskelemaan lähtemistä Tsuaa on toiminut miltei kaikkien mahdollisten medioiden parissa. Mikä mediassa viehättää?

- Minua usein kiinnostaa enemmän miten asiat sanotaan kuin se, mitä sanotaan.
- Sanomisen tapa, jota media on, vaikuttaa ratkaisevasti siihen, miten asiat meille näyttävät. Siksi media ei ole vain viestimisen väline, vaan myöskin osa itse viestiä, Tsuaa kuvaa.
- Tämä on totta myös kristillisessä julistuksessa. Sanojan perille menemisen kannalta on kriittisen tärkeää, että sanomisen tapa on linjassa sen kanssa, mitä halutaan kertoa.

No eikö tätä nyt olisi voinut Suomessakin opiskella? Mikä sinne Englantiin oikein meikäläisiä vetää; viime

numerossa kerrottiin sieltä palanneesta, ja nyt on yksi taas lähdössä?

- Olen onnekseni saanut Suomessa kasvaa hienon seurakunnan yhteyteen, perheensä kanssa Markus-yhteisön vakiokävijöihin kuuluva Tsuaa kertoo.
- Nyt on kuitenkin aika ”kokeilla siipiään”, hankkia kokemusta uudessa sosiaalisessa ympäristössä.



Eli ”maailmalle on meidän mieli.” Vaan ei uudessa maassa ja kaupungissa Tsuaa yksin ole, sen hän on jo miettinyt valmiiksi.

- Opiskelupaikkoja miettiessäni yksi tärkeä tekijä oli se, että lähistöltä pitäisi löytyä luterilainen, liturgista elämää arvostava ja toteuttava seurakunta, Tsuaa kertoo.

Haastateltavani tuntuukin olevan elävä todiste sitä yleistä väitettä vastaan, että nuoria ihmisiä ei voida tavoittaa perinteisellä luterilaisella jumalanpalveluksella.

- Itse pidän tosi paljon pop-musiikista, mutta ei sen paikka ole jumalanpalveluksessa.

– Kyllähän se opettelua vaatii, mutta kun siitä pääsee jyvälle, se alkaa toimia ihmellisen hyvin, Tsuaa kuvaa luterilaista liturgiaa.

Sunderlandissa kokoontuukin pieni tunnustuksellinen luterilainen seurakunta, joten uskonveljiä ja –siskoja löytyy. Ruotsissa, Bulgariassa ja Pohjois-Amerikassa luterilaiseen jumalanpalvelukseen osallistunut Tsuaa on huomannut, mikä rohkaisu ja aarre löytyy yhteisestä uskosta ja jumalanpalveluksesta. Siitä aarteesta ei ole pakko luopua edes ulkomaille lähtiessään. ■